

Köszöntelek Benneteket **Advent** 2. vasárnapján, és mellesleg **Mikulás** napján: **Béke legyen Veletek!**

Karácsonyra készülünk, rendkívüli karácsonyra. Ilyen Mikulásunk és ilyen Karácsonyunk még nem volt.

Gyerekként megéltem **1944** adventjét és karácsonyát. Az oroszok december 8-án értek Orosziba. A németek felrobbantották a falu közepén a kis patak fölött a betonhidat, az oroszok éjjel szétlőtték a templom tornyát. Nagypám pincéjében a falhoz vágott a légnyomás, mikor egy lövedék felettünk bevágódott a juhakolba. Aztán a pince ajtóban megjelentek géppisztollyal a katonák. A szomszédból nők sikoltása hallatszott. Ez volt egy félelmetes advent és karácsony.

Megértem az **'56-os** adventet is, mikor Esztergomból, a szemináriumtól egy kerékpáron ketten indultunk haza. Visegrádon kaptunk még egy gyerekkerékpárt. Az úton kilőtt tankok, este az erdő felől puskaropogás hallatszott. Késő éjjel értem haza.

Félelmetes volt, de szemmel látható, füllel hallható volt a veszély. A mai ellenség viszont lát-hatatlan.

Az evangélium azonban ma is ugyanazzal a felszólítással szólít, és az Útra biztat. Nem csak az úton járásra, de az útépitésre: **„Készítsétek az Úr Útját!”**

Készítsük, de hogyan?!

Persze: **bűnbánattal**. Az akkori Útkészítők, a **Keresztelő** és **Jézus** is ezzel kezdi: **„Tartsatok bűnbánatot!”**... (Alakítsátok át gondolkodásotokat és életeteket!). **Bánjuk meg tehát bűneinket...** Szeressen minket a mindent adó és mindent megbocsátó Isten, és legyen segítségünkre a magunk útkészítésében és úton járásunkban.

Ének: Kyrrie...

Imádkozzunk! Istenünk, úgy tűnik, hogy kedved telik a **próbatételekben**. Ha a háborúkat és a vírusokat nem is Te küldöd ránk, de azért biztosan nagyon drukkolsz, hogy kiálljuk a próbát. Képességeket is adtál hozzá, csak rajtunk múlik, élünk-e vele. És jó tudni, hogy Te velünk vagy, aki élsz és szeretsz...

Evangélium (Mk 1, 1-8)

Jézus Krisztus, Isten Fia evangéliumának kezdete. Amint meg van írva Izajás prófétánál: „Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt, aki elkészíti utadat [Mal 3,1; Kiv 23,20]; a pusztában kiáltónak szava: „Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit” [Iz 40,3]. János megjelent a pusztában: keresztelt és hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára. Kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mindnyájan. Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, miután megvallották bűneiket. János öltözete teveszőrből volt, és bőrvön a csípője körül, sáskákat és vadmézet evett. Így prédikált: „Utánam jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó leborulva megoldani a saruja sziját. Én vízzel kereszteltelek titeket, ő pedig Szentlélekkel fog benneteket megkeresztelni.”

A **világról** van szó. A mi világunkról. Hogy milyen világot építünk magunknak. Az Isten közénk akarja hozni a maga világát. **Két Útkészítő** van. Úgy tűnik, hogy ma is csak az a két mód van a világepítésre, amiről az evangélium szól.

1) Keresztelő János Útja

A történelem színpadán annak idején megjelent **két óriás** egyéniség, mely **szimbólum** lehet minden kor számára, mert a **világmegújítás** két módját állítják elénk.

A **világpusztításnak** is persze vannak prófétái, akik elég gyakran megjelennek a színen. De bármilyen ördögi erőt is képviselnek, a **diktátorok** és cinkosaik előbb-utóbb megbuknak és eltűnnek a föld színéről.

Tény, hogy a két, **Messiást** hirdető próféta valóban jó világot akart építeni, a maguk Istene szerint.

A **Keresztelő** nem hitvány gazember, nem önző vadember, hanem kemény aszkéta, tisztességes szándékkal és elszánt erős akarattal. A maga **Istenében** hisz, aki a jókat megjutalmazza, és a rosszakat megbünteti. Úgy tudja, hogy ez az új világ, a jobb világ Útja! Ha a jók győznek és a gonoszok pusztulnak, akkor jön el a jó világ.

A **Keresztelő mozgalma** ennek a világnak megteremtésére készítette elő azokat az elszánt és jobb világot akaró embereket, akik készek a „fulladásos” próbát, a **víz bemerítést** kiállva, és a maguk bűneit elhagyva, a gonoszok büntetését várják az eljövendő Messiástól, aki fejszével és szórólappal jön, hogy a pokol tüzére vesse a gonoszokat.

2) A keresztvállaló Jézus Útja

A másik óriás egyéniség, aki még **rokona** is az elsőnek, ugyanolyan elszántsággal indul útnak. Kezdetben azzal a szándékkal, hogy csatlakozik a pusztai próféta mozgalmahoz. Ő is jobb világot akar, Isten Országát, az Isten világát a földön.

Gyalogol 100-150 kilométert. **Hallgatja** a pusztai prófétát. Felizzik benne is a tűz Jahwe és a Messiás szolgálatára.

Belép a folyó vizébe, kéri, hogy János **merítse** a víz alá. És akkor fuldokolva fogalmazódik meg benne, hogy a fojtogató, gyilkoló Isten csak egy hazugság lehet.

János reménye szertefoszlik Mahérusz várának börtönében. Az unokaöccse, **Jézus** nem lesz utóda, nem lesz a fejszés, szórólappátos Messiás sem. Ő nem küldi pokolba a gonoszokat.

Az Isten nem úr, nem gyilkos, az Isten **ABBA**, csak szeretni tudó Apa. Ez világosodott meg Jézusban. És az tudatosult, hogy jobb világ csak jó emberekből épülhet fel. És az, hogy a rosszakat nem elpusztítani, hanem szeretni kell... Még ha a gonoszok el is pusztítják, **keresztre** is húzzák érte!

Ez az Útja a jobb világ megteremtésének!

3) Útkészítők

Az eddigi szöveg dög-unalom már egy Bokorhoz tartozónak. Egy sötét **diktatúrában** fogalmazódott meg, és remélni sem lehetett, hogy változni fog az a világ. Változott.

Sokat vártunk a változástól, de az „új világ” ugyan még nem a Huxley féle „szép új világ”, de sajnos, nem is az Isten világa, nem az Atyáé!

A múlt

Önvizsgálati kérdésünk lehet, hogy mi milyen **Útkészítők** voltunk a múltban. Vegyünk elő gondolatban egy **mérleget**. Ha gondolatainkat megvizsgáljuk, hány **gondolat** van a mérleg egyik serpenyőjében, ami szeretetlen volt, és mennyi a szeretetteljes a másokban? Ha a **szavainkat** nézzük, hány szó volt szeretetlen és hány szívet melengető? És a **tetteinkből** mennyi volt a jótett és mennyi a rossz? De a **mulasztásainkat** se hagyjuk ki. Mennyit építettem abból a szeretet Útból, amit építhettem volna, és mennyiről döntöttem úgy, hogy nem teszem? Miért én tegyem?!

Sajnos nehéz a mérlegelés. Mert könnyű a mérlegen egy kicsit csalni is. (Nem szándékosan, csupán úgy, ahogy a mondás tartja: „*Még a szentnek is maga felé hajlik a keze!*”)

A jelen és jövő

A **múlt** elmúlt, a **jelen és a jövő** az, ami most fontos. Fontos egy olyan világban, olyan helyzetben, amilyen még nem volt. Ebben az Adventben és a mostani Karácsonyon.

Vágyaink netovábbja most, hogy visszajussunk a **régi kerékvágásba**. Hogy jöjjön a piros kötös **Mikulás**, hogy álljon a csillagszórós **karácsonyfa**, és alatta a tömérdek **ajándék**. A gyermekek bontogathassák ragyogó szemmel az értékebbnél értékebb játékokat, csomagokat.

Tervezünk ugyanúgy, mint „békeidőben”. Pedig most **háború** dúl. Emberek pusztulnak halomra. Minap több mint 180 ember halt meg egyetlen nap alatt. Több ezren kórházban, sokan lélegeztetőgépen fuldokolnak. Felelőtlen emberek lazán veszik a gyilkos kórt és lelkiismeretlenül gyávának bélyegezik a felelősen gondolkodókat. De hát karácsony jön, és készülni kell rá. Lazítani kell! És tömegek özönlik el a plázákat, boltokat. Mert ez a szokás! Ezt kívánja... Kicsoda? Az Isten? A betlehemi Jézuska? Vagy a Mammon!

Készülünk. Készítjük az **Utat!** Milyen utat? A széles Utat vagy a **keskeny utat?** Mi lenne, ha most a betlehemi istállóban született Gyermekekhez és Szüleikhez méltóan, szolidárisan, szegényen, kicsinyen és veszélyeztetetten, csak a szeretet melegében összebújva ünnepelnénk? És nem úgy, mint Betlehem kirekesztő és együtt dőzsölő lakói.

Mi lenne, ha most **nem lenne** karácsonyfa, nem lenne ajándék, ha nem lenne népvándorlás, nem lenne diós és mákos bejgli, töltött pulyka stb.

Vagy **lenne** egy kis fenyő, egy apró kis ajándék, lenne egy **online** együttlét. Hisz így is együtt lehetünk szülők, gyerekek, nagyszülők, unokák. És még az is megtörténhetne, hogy a sok-sok megtakarított pénzt azoknak küldenénk, akiknek megszűnt a munkahelyük, akiknek nincs még egy istállóban sem helyük, ahol meghúzódhatnának, akiknek nincs senkijük.

--- **Milyen Utat készítünk?** Kis ösvényt? Ahol megtanulnak járni majd az elkényeztetett gyermekeink, unokáink is, megtanulva azt, hogy a boldogság nem a dúskáló jólétben, gazdagságban, hatalmi dagályban, vagy másokat letipró erőszakos világban van. Hanem a Karácsony lényegében: a **szereteten!**

[Kovács László online prédikációja
elhangzott 2020. december 6-án]